

Zločin zatvorima u Kninu

Izvještaji s glavne rasprave

20. rujna 2013. godine – čitanje optužnice, dokazni postupak

Ovo ročište glavne rasprave nismo pratili. Izvještaj je napisan na temelju raspravnog zapisnika.

Izvještaj načinila: Maja Kovačević Bošković - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Predsjednica Vijeća objavila je predmet glavne rasprave i sastav Vijeća na koji stranke nisu imale primjedbi.

Utvrđeno je da je pravomoćnim rješenjem Županijskog suda u Šibeniku Kv-165/12 od 18. veljače 2013., po zahtjevu okrivljenika dopuštena obnova kaznenog postupka koji je pravomoćno okončan presudom Okružnog suda u Šibeniku broj K-8/92 od 29. rujna 1993. Tom presudom okrivljenik je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 godina. Po navedenom rješenju o obnovi kaznenog postupka predmet je vraćen u stadij rasprave.

Čitanje optužnice i očitovanje okrivljenika

Zamjenik županijskog državnog odvjetnika u Splitu pročitao je optužnicu broj K-DO-14/13 od 2. lipnja 1992. godine.

Okrivljenik je razumio u potpunosti optužnicu te izjavio da se smatra djelomično krivim, ali ne na način kako ga se optužnicom tereti.¹ Svoju obranu iznijet će na kraju dokaznog postupka.

Uvodni govori

Zastupnik optužbe u svom uvodnom govoru najavio je kako će optužba tokom postupka dokazati da je Nikša Beara počinio kazneno djelo koje mu je stavljeno na teret. Kako bi to dokazali ispitat će predložene svjedoke na same okolnosti događaja. Osim ispitivanja tih svjedoka izvest će dokaz pregledom nalaza radiologa za oštećenog Anitu Topića o ozljedama koje su utvrđene nakon njegova izlaska iz zatvora.

Branitelj okrivljenika naveo je kako treba imati u vidu činjenicu da okrivljenik djelomično priznaje počinjenje kaznenog djela koje mu se stavlja na teret, ali ne u onom sadržaju i opisu kako je navedeno u optužnici. Te okolnosti dokazat će neposrednim saslušanjem predloženih svjedoka od strane ŽDO Split te predložiti suočenje okrivljenika sa svjedocima koji ga terete.

Okrivljenik se u svom uvodnom govoru pridružio navodima branitelja u cijelosti.

Dokazni postupak

Svjedok Ante Cvitković

Kazao je da je rodom iz Sinja. Imao je sreću što je na njegovoj osobnoj iskaznici pisalo prebivalište Kaštel Stari jer u protivnom ne bi izvukao „živu glavu“. Naime, jedan od rezervista govorio je da sve koji su iz Sinja treba zaklati zbog toga što mu je sin poginuo u akciji na sinjskom području.

¹ Optuženik je svoje očitovanje o optužnici iznio i na pripremnom ročištu dana 20. lipnja 2013.

Rekao je kako je okrivljeni Beara zajedno sa Petrom Krivićem, stražarom u kninskoj tvrđavi i prostorijama stare bolnice, došao u ćeliju broj 3 i kada je stražar pitao: „Ima li tko iz Kaštela?“, on je odgovorio potvrdno, na što je okrivljenik rekao: „Gdje si ustašo?“ Od tada ga je on nazivao upravo tako, a njegov se tretman kao zarobljenika pogoršao, dobivao je više batina. Kada je ušao u ćeliju broj 3 Nikša Beara ga je udario šakom u nos, a stražar je naredio da moraju stajati mirno. Prilikom udaranja nije koristio drvenu dršku ili neke druge predmete. Ti udarci trajali su 10-15 minuta. Od njih je bio krvav po cijelom tijelu, košulji i licu. I danas ima problema sa disanjem, glavobolje, a kao posljedicu udaraca ima slomljenu nosnu kost. Koliko se sjeća, druge osobe koje su s njim bile u ćeliji Beara nije tukao. S njim u ćeliji bili su i Ante Topić, Vinko Melvan, Denis Delić i Tomislav Grubišić.

Dok je bio u ćeliji broj 5 s njim su bili Ante Topić i Željko Mrkonjić, a naknadno je prebačen u ćeliju broj 3. Zna da je Mirko Gogić bio u ćeliji broj 6. Svjedok je pojasnio kako je okrivljenika prvi put i sreo upravo u ćeliji broj 3, gdje su se i odvijali svi napadi na njega. Od trenutka zarobljavanja, 26. kolovoza 1991., pa do dana kada je prvi put sreo okrivljenika prošlo je 5 tjedana. Svjedok je kazao kako ne zna koja je bila uloga okrivljenika kada je dolazio u ćeliju broj 3, jer on nije bio stražar. Bio je u uniformi teritorijalne obrane, misli da nije bio pripadnik Martićeve milicije.

Dodao je kako nije bio zatvoren u kninskoj tvrđavi, koja je također bila zatvor, već u prostorijama stare bolnice u Kninu koja je bila preuređena kao zatvor.

Na iduće ročište glavne rasprave, zakazano za dan **12. studenog 2013. u 9,00 sati**, bit će pozvani svjedoci Željko Mrkonjić, Mirko Gogić, Vinko Melvan, Tomislav Grubišić, Denis Delić i Ante Topić.

29. studenoga 2013. godine – dokazni postupak

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Dokazni postupak nastavljen je ispitivanjem svjedoka Željka Mrkonjića, Tomislava Grubišića, Ante Topića, Vinka Melvana i Denisa Delića.

Svjedok Mirko Gogić nije pristupio.

Svjedok Željko Mrkonjić

Rekao je da je 69 dana bio zatvorenik u prostorijama zatvora stare bolnice u Kninu. Svaki dan su ga tukli, kao i druge zatvorenike u zatvoru. Nije se mogao sjetiti po kojem ga je mjestu Beara udarao nogom niti kakav je intenzitet udaraca bio. Nije se mogao sjetiti niti broja ćelije u kojoj su bili zatočeni. Sjeća se da su mijenjali ćelije. Također je potvrdio da su u ćeliji s njim bili Ante Cvitković i Mirko Gogić. Svjedok se prisjetio situacije kada su istovarivali oružje i municiju iz šlepera i kada ga je Beara udario nogom u leđa.

Svjedok Ante Topić

Svjedok je rekao kako nije točno da ga je okrivljeni Beara zlostavljao i često tukao svime što bi mu bilo pri ruci. Nikšu Bearu vidio je dva puta. Jedan put kada je provirio u ćeliju u kojoj je bio zajedno sa ostalim zarobljenicima. To su bili Denis Delić, Ivica Zrno, Ivica Matić. Učinilo mu se da je Beara čak i posramljen što ih je vidio u ćeliji jer su ga neki od njih poznavali. Njemu osobno Beara nije napravio ništa, a je li tukao ostale ne zna. Tog dana nije tukao nikoga tko je bio zajedno s njim u ćeliji.

Nakon 10-ak dana vidio ga je prilikom preuređivanja prostorija za srpske dobrovoljce i novopridošle „četnike“. Tada ga je jedan od četnika udario kundakom puške i s cijevi od puške u leđa i to u predio rebara. Tom prilikom je Beara tom četniku rekao da ga ostavi na miru. Svjedok je pojasnio kako nije točno da je prilikom ispitivanja u Županijskom sudu u Šibeniku 1993. godine rekao: „I on nas je zlostavljao i često tukao svime što mu je bilo pri ruci“. Svjedok je kazao da ne zna je li Beara bio pripadnik Martićeve milicije i kojoj je jedinici pripadao. Ne sjeća se vremena od trenutka kada je zarobljen pa do trenutka kada je prvi put vidio Bearu. Beara je nosio sivu maskirnu uniformu.

Svjedok Denis Delić

Svjedok je kazao kako je Nikša Beara ušao u ćeliju broj 3 u kojoj su se nalazili on i Ante Topić. Nije se mogao sjetiti je li s njim u ćeliji bio i Ante Cvitković. To je bilo u prostorijama stare bolnice u Kninu, koja je bila i zatvor. Ušao je zajedno s još jednom osobom koju on nije poznao. Ta druga osoba u ruci je imala volovsku žilu. Potom je Beara izašao iz ćelije i nije ih tukao, jer ih je prepoznao, s obzirom da su, kao i on, bili iz Kaštela. Osoba sa volovskom žilom tukla je redom sve zatvorenike, ali njega igrom slučaja nije. Sve je to gledalo dijete od 10-12 godina. Nakon što je izašao iz njihove ćelije čuo je da je i u drugoj ćeliji tukao zatvorenike, a to isto čuo je i prije nego su on i Beara došli u njihovu ćeliju. Od trenutka kada je zarobljen u kolovozu 1991. pa do trenutka kada je prvi puta vidio Bearu prošlo je 10 do 15 dana. Ne zna kojoj je vojnoj formaciji pripadao Beara.

Svjedok Tomislav Grubišić

Rekao je da Nikšu Bearu ne poznaje i on ga nije tukao. Rekao je da se nalazio u ćeliji broj 6. Koliko se sjeća, Beara u tu ćeliju nije ulazio.

Svjedok Vinko Melvan

Kao pripadnik 4. brigade HV-a bio je zarobljen u Kijevu 26. kolovoza 1991. od tzv. JNA milicionara SAO Krajine. Nakon zarobljavanja prebačeni su u prostorije zatvora stare bolnice u Kninu. Prvo su bili u policijskoj stanici u Kninu, gdje su ispitivani, a nakon toga su ih odveli u zatvor u prostorije stare bolnice u Kninu, gdje je bio smješten u ćeliju 1 ili 2 s Delićem, Topićem i Matićem. U početku nije znao tko je Beara, ali nakon određenog vremena saznao je tko je on. Kada bi ulazili u njihovu ćeliju poredali bi ih uz zid, tako da nije znao tko ga je konkretno tukao, jer to nije mogao vidjeti, s obzirom da je bio okrenut leđima. Zna da je Beara također ulazio u njegovu ćeliju zajedno s još jednim čovjekom koji je u ruci nosio volovsku žilu. Kada su njih dvojica ulazili u ćeliju vrata su im otvarali stražari. Vidio bi im lica prilikom ulaska, ali s obzirom da su ih tukli dok su bili okrenuti leđima, nije mogao vidjeti tko ga je konkretno od njih dvojice tukao. To se događalo prvu večer, a nakon toga u njihovu ćeliju nisu više ulazili već su izvodili vani zatvorenike pa ne zna što su im stražari radili. Kada su ih izvodili van ćelije i tukli Beare nije bilo u blizini. Od trenutka kada je zarobljen pa do večeri kada je Beara došao u ćeliju i tukao ga prošlo je oko 10 dana. Svjedok je kazao kako od osoba, koje su s njim bile u ćeliji, nije čuo da su govorili da ih je Beara tukao. To nije mogao čuti niti od drugih zatvorenika, jer se međusobno nisu vidali.

U nastavku dokaznog postupka uz suglasnost stranaka konstatirano je da su **pročitani iskazi svjedoka Ante Bogića i Mirka Gogića.**

Dokazni prijedlozi

Zastupnik optužbe naveo je kako tijekom dosadašnjeg postupka nije imao saznanja glede svjedoka, tj. eventualno oštećenih kao svjedoka Gorana Balića i Jakova Čosića. Predložio je ispitivanje navedenih na okolnosti da su isti bili zarobljeni u Kninu kao pripadnici HV-a i na okolnosti da su oštećeni navedenim kaznenim djelom. Isti imaju saznanja da su i preostalim oštećenicima koji su ispitani bile nanesene ozljede od strane optuženika na način da ih je isti tukao, zlostavljao.

Zastupnik optužbe predložio je da se protiv okrivljenoga produlji istražni zatvor.

Branitelj optuženoga naveo je da je suglasan s prijedlogom zastupnika optužbe u odnosu na navedene svjedoke, a u odnosu na daljnje produljenje istražnog zatvora odluku je prepustio sudu.

Rješenje vijeća

Vijeće je donijelo rješenje temeljem kojeg će se ispitati svjedoci Goran Balić i Jakov Čosić, kao i rješenje temeljem kojeg je okr. Nikši Beari produžen istražni zatvor.

Iduće ročište glavne rasprave zakazano je za **29. studenoga 2013. u 9,00 sati.**

29. studenoga 2013. godine – dokazni postupak

Izvjštava: Maja Kovačević Bošković - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Dokazni postupak nastavljen je ispitivanjem svjedoka Jakova Čosića i Gorana Balića

Svjedok Jakov Čosić

Bio je pripadnik IV. gardijske brigade ZNG-a. Zarobljen je u akciji u Kijevu 26. kolovoza 1991., zajedno sa još 36 suboraca. Odvezeni su u Policijsku postaju u Kninu gdje su ih maltretirali i oduzeli im svu imovinu. Uvečer su autobusom dovedeni u Knin ispred „Stare bolnice“. Postrojili su ih u dvorištu uz zid. Do njega su došla 3-4 vojnika i vikala, tražeći da skine prsluk, misleći da je to pancirka. Udaren je kundakom po tijelu. Potom su ušli u hodnik, s lijeve i desne strane bile su prostorije. Nastavili su ih tući. Nikša Beara ga nije tukao u hodniku, već u sobi broj 5, i to samo jednom prilikom. Tukao ga je volovskom žilom, nogama i šakama. To je trajalo 15-20 minuta, a intenzitet udaraca je bio jak. Tada ga nije poznao, ali mu je Ante Cvitanović kasnije rekao da ga je tukao baš Beara. Za vrijeme dok mu je Beara zadavao udarce u sobi ih je uz Bearu bilo još 4-5. Ozljede koje je zadobio nisu bile vidljive. Morali su imati pognutu glavu, nisu se smjeli braniti, ruke su morali držati iza leđa. Od zarobljavanja 26. kolovoza do trenutka kada ga je Beara tukao u toj ćeliji ne zna koliko je vremena prošlo. Beara je bio odjeven u civilnu odjeću, ne zna što je imao na nogama. U bolnici u Kninu bio je zatvoren do 2. studenog 1991., kada je razmijenjen u Žitniću. Za Petra Krivića i za Dušana Novakovića rekao mu je također Ante Cvitanović. Novaković mu je bio poznat, vidao ga je u zatvorskoj bolnici i jednom prilikom mu se obratio kako bi potvrdio njihovo poznanstvo, no to je Novaković negirao. Misli da je i Petar Krivić bio u ćeliji kada ga je tukao Beara.

U ćeliji broj 5 bili su zatvoreni i Zdenko Blažević, Ivica Matić, Stipe Munitić, Ante Cvitanović, Zoran Balić, Nenad Lazarušić, Ivica Graberski, Ante Mioč. Prezimena Topić i Mrkonjić su mu također poznata. Topić je bio zatvoren u sobi broj 4, a Mrkonjić u sobi broj 6.

Svjedok je, nakon što je na traženje optuženika pogledao istoga, potvrdio da je siguran da je baš on taj koji ga je tukao. Nije mogao sa sigurnošću potvrditi je li okrivljenik tukao i Antu Cvitanovića, jer su morali imati pognute glave. Svjedok je potvrdio da je dok je bio zarobljen išao na istovar oružja. To je bilo u krugu „Stare bolnice“. Njih 5-6 tukli su „Beli orlovi“, ali nije mogao potvrditi da li je i okrivljenik sudjelovao u tome.

Svjedok Goran Balić

Bio je pripadnik IV. gardijske brigade od 26. kolovoza 1991. do 2. studenoga 1991. godine. Prvo je priveden u policijsku postaju, a potom su odvedeni u „Staru bolnicu“ u Knin. Svakodnevno su ih tukli.

Dolazili su im i ljudi izvana, civili, a stražari su ih puštali. Sjeća se da je okrivljenik dva puta došao u njegovu ćeliju i tukao ga. Pitao ga je odakle je, a on mu je odgovorio da je iz Dugopolja. Rekao mu je da je to najveće ustaško gnijezdo u Dalmaciji. S njim u sobi broj 5 bili su Delić, Mrkonjić, Cvitanović, Graberski, Blažević, Lazarušić. Opt. Beara ušao je dva puta sa Krivićem i Novakovićem u sobu i tada ga je optuženik tukao šakama i nogama po tijelu. To udaranje trajalo je 15 minuta, intenzitet udaraca bio je jak. Tom prilikom optuženik je imao na sebi maskirnu odjeću, a ostala dvojica bila su u civilu. Ne zna što je optuženi imao na nogama. Od momenta kada je zarobljen do momenta kada ga je optuženik tukao prošlo je 10-ak dana. Iz ćelije broj 5 preselili su se u ćeliju broj 1 tek nakon mjesec dana. Od zadobivenih ozljeda imao je natečenu nadlakticu desne ruke. I dan danas ima psihičke posljedice zbog boravka u zatvoru. Odlazi psihijatru. Optuženika nije poznavao, za njega je doznao od Ante Cvitkovića koji ga je poznavao jer je njegov otac imao mesnicu u Kaštel Štafiliću. Svjedok nije mogao potvrditi da je Ante Cvitković od zadobivenih ozljeda bio sav krvav. Siguran je da ga je Nikša Beara tukao, ali ne i da je bio krvav. Svjedok je potvrdio da je Beara tukao i Ivicu Graberskog i Nenada Lazarušića.

U nastavku dokaznog postupka utvrđeno je da se pročitao radiološki nalaz za ošt. Antu Topića.

Ispitivanje okrivljenika

Okrivljeni Nikša Beara je rekao kako je 19. prosinca 2011. došao u ambasadu RH u Beogradu s namjerom rješavanja problema u pogledu pravomoćne presude Županijskog suda u Šibeniku gdje mu je rečeno da sačeka jedan dan. Idućeg dana u konzulatu RH izdan mu je putni list. U popodnevnim satima doveden je do graničnog prijelaza Bajakovo, predan je hrvatskoj policiji, potom je uhićen.

Početkom rujna 1991. bio je u stanu u Kninu sa Petrom Krivićem, koji mu je ujak, brat od majke. Bilo je oko 8 ili 9 sati uvečer. Došao je i njegov prijatelj u uniformi milicije Krajine. Vodili su neobavezni razgovor. Spominjali su kako se u kninskom zatvoru, tj. u zatvorskoj bolnici nalaze momci iz Kaštela. Kako su on i njegov ujak bili iz Kaštela Petar Krivić pitao je uniformiranog policajca da li on može srediti da odu i utvrde tko su ti iz Kaštela. Policajac mu je odgovorio da može. Petar Krivić, njegov maloljetni sin od 10 godina, policajac i on uputili su se u zatvorsku bolnicu u Knin. Kad su stigli do prijavnice stare bolnice policajac je razgovarao sa ljudima na prijavnici i dogovorio da uđu. Stražar sa kapije ih je uveo unutra. Uniformirani policajac nije ušao sa njima. Kada su ušli stražar im se obratio riječima: „*Evo ovdje su vam Kaštelani.*“ Rekao je kako je ušao prvi i vidio Antu Cvitkovića. Obratio mu se riječima: „*Zašto si minirao mome ćaći kamion i pucao po njegovoj kući.*“ Iako je znao da on to nije učinio nadao se da će mu on otkriti tko je. Udario mu je šamar na što je on kazao da nije on, ponovno mu je udario šamar, a njemu su krenule suze. Misli da je udario i Gogića, ali ne zna zbog čega, valjda mu je on nešto krivio rekao. Nakon što je Ante Cvitković počeo pakati bilo mu je krivo, izašao je na hodnik. Vidio je kako je Petar Krivić volovskom žilom tukao Antu Cvitkovića. Kazao je kako je to sve što je on učinio u odnosu na predmet optužbe. Nije istina da je Antu Cvitkovića u ćeliji broj 3 tri puta udario šakama i nogama, kako je rekao Ante Cvitković. Netočne su tvrdnje Željka Mrkonjića i Mirka Gogića da je i njih tukao. Nije ih niti poznavao. Pojasnio je da je, kada je prvi put bio u zatvoru u ćeliji broj 3, imao civilnu odjeću. Kada je ponovno dolazio nosio je uniformu teritorijalne obrane srpske krajine i tada su ga zarobljenici mogli vidjeti u uniformi. Kako mu je bilo krivo zbog postupka prema Anti Cvitkoviću, nakon mjesec dana, kada su zatvorenici uređivali prostorije zatvora, ponudio ga je cigaretama, kao i ostale zarobljenike. Pripadnik Teritorijalne obrane bio je do prosinca. Nakon toga otišao je služiti vojni rok u Crnu Goru. Nakon odsluženja vojnog roka otišao je u Beograd.

Izmjena činjeničnog opisa optužnice

Zastupnik optužbe izmijenio je činjenični opis optužnice pa se tako izmijenjenom optužnicom optuženiku na teret stavlja da je početkom rujna 1991. u Kninu, tijekom oružanog sukoba, u zatvoru u zgradi „Stare bolnice“, kao pripadnik paravojnih postrojbi Teritorijalne obrane tzv. Krajine, nakon što

su dovedeni ratni zarobljenici Ante Cvitković, Željko Mrkonjić, Mirko Gogić, Jakov Čosić i Goran Balić, zarobljeni u napadu na Kijevo, u više navrata ih zlostavljao, pa je tako ošt. Antu Cvitkovića tukao u tri navrata, svaki put u trajanju od 10-15 minuta, udarajući ga u glavu, uslijed čega mu je slomio nosnu kost; ošt. Željka Mrkonjića udario nogom u leđa dok je vršio istovar, a zatim ga je dva puta u zatvoru tukao tako da ga je ošamario po glavi i udario ga par puta nogom u tijelo; ošt. Mirka Gogića bar dva puta izudarao nogama i šakama po tijelu; ošt. Jakova Čosića tukao jedan put i to volovskom žilom, šakama i nogama po čitavom tijelu u trajanju od 10-15 minuta, ošt. Gorana Balića dva puta izudarao nogama i šakama po tijelu u trajanju od 15 minuta što je kod oštećenika ostavilo fizičke i psihičke posljedice.

Završni govori stranaka

Zastupnik optužbe je rekao kako u cijelosti ostaje kod optužnog akta. Iz rezultata dokaznog postupka očito je da je optuženik počinio kazneno djelo na način stavljen mu optužnicom na teret. To proizlazi i iz iskaza oštećenika koji nemaju razloga teretiti bez osnove optuženika kao i iz izjava ostalih svjedoka, koji nisu oštećeni, ali su iskazivali u ovom postupku.

Svjedok Željko Mrkonjić osim što je naveo da je tučen rekao je da je vidio da je optuženik tukao i Antu Cvitkovića. Iz obrane optuženika i iz iskaza svjedoka nedvojbeno je da je Beara bio pripadnik srpskih paravojnih postrojbi, da je nosio uniformu i u više navrata dolazio u zatvor. Ponašanje optuženika prema zarobljenicima bilo je neljudsko i nečovječno. Intenzitet udaraca koje im je zadavao bio je jak, napadi su trajali 10 -15 min. Osim što ih je tukao volovskom žilom udarao ih je i nogama i rukama. Postupanjem prema oštećenicima, koje je bilo nečovječno, povrijeđeno je i njihovo dostojanstvo te su oni nakon izlaska iz zatvora imali psihičke traume koje traju i danas. Zastupnik optužbe predložio je da se ranija presuda ostavi na snazi te da se kazni u skladu sa zakonom. Od olakotnih okolnosti predložio je da se u obzir uzme činjenica da se optuženik prijavio tijelima RH i na taj način omogućio da mu se sudi za ono što ga državno odvjetništvo tereti.

Branitelj je istaknuo da tijekom postupka nije dokazano da je optuženik počinio kazneno djelo na način kako mu je optužnicom stavljeno na teret. Naime, iskazi oštećenika saslušanih tijekom dokaznog postupka, a i u istrazi, kontradiktorni su u mnogim detaljima, tako da ostaje sporno koga je i kada optuženik udarao i na koji način. Branitelj zaključuje kako je više različitih osoba ulazilo u ćelije, da su zarobljenici morali imati pognute glave... Tri svjedoka, i to ošt. Delić, ošt. Topić i ošt. Melvan dovode u sumnju činjenični opis optužnice jer ističu da su optuženika vidjeli u uniformi, a da je volovskom žilom ozljede nanosila druga osoba, a ne optuženik. Iz obrane optuženika proizlazi koliko je puta isti bio u zatvoru. Zbog činjenice da i oštećenici navode manji broj slučajeva kada su ga vidjeli u zatvoru nije jasno temeljem kojih dokaza zastupnik optužbe stavlja na teret optuženiku preko 12 susreta optuženika i oštećenika, naročito zbog toga jer je optuženik sam kazao s kime je i kada došao u zatvor. U ovom slučaju radi se o donesenoj presudi. Postupak se obnovio, a manevrom zastupnika optužbe, u smislu izmjene činjeničnog opisa optužnice, došlo je da prekoračenja okvira same optužnice po kojima je kazneni postupak vođen. Spomenuto ima elemente kršenja osnovnih načela kaznenog postupka. Zaključno, činjenicu da optuženik djelomično priznaje počinjenje nekih djela stavljenih mu na teret obrana vidi kao olakotnu okolnost, kao i činjenicu da se sam predao tijelima RH te donio odluku suočiti se s onim za što se tereti. Obrana kao olakotnu okolnost vidi i ponašanje nekih oštećenika koji okrivljenika nisu teretili, štoviše naveli su da ih je optuženik spasio od napada. Zaključno branitelj smatra da nije dokazano da je okrivljenik počinio kazneno djelo stavljeno mu na teret pa traži da sud u skladu s tim donese zakonitu odluku.

Optuženi Nikša Beara nije imao ništa za dodati te se pridružio navodima svoga branitelja.